

Sygn. akt V CSK 597/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku E. S.
przy uczestnictwie T. [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika
postępowania kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczyni E. S. od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 kwietnia 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Skarżąca sformułowała dwa zagadnienia prawne dotyczące

zaliczenia okresu posiadania służebności przesyłu przez poprzednika oraz wpływu zasiedzenia służebności na możliwość żądania odpowiedniego wynagrodzenia z tytułu ustanowienia służebności przesyłu. Jednakże przedstawiona przez nią argumentacja nie wskazuje na możliwość wystąpienia odmiennych ocen powyższych problemów, które były już przedmiotem orzecznictwa Sądu Najwyższego (w odniesieniu do pierwszego z problemów por. m. in.: postanowienie z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt V CSK 525/12, niepubl., postanowienie z dnia 26 czerwca 2013 r., sygn. akt II CSK 626/12, niepubl., uchwałę z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139, Biuletyn SN 2013, nr 5, s. 5; co do drugiego z nich zob.: postanowienie SN z dnia 15 kwietnia 2011 r., sygn. akt III CZP 7/11, niepubl., por. także: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa 620/13, niepubl., wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 września 2013 r., sygn. akt I ACa 425/13, niepubl.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniosła do naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez nierozważenie zarzutów apelacyjnych zawartych w punkcie II. 1, 3 i 4 apelacji. Niemniej jednak skarżąca nie wykazała podniesionego rażącego naruszenia prawa przez Sąd II instancji, na co wskazuje treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[aw]